

8 Par visām lietām lai jums būtu sirsnīga mīlestība citam pret citu, jo mīlestība aplāj grēku daudzumu.

9 Esiet viesmīlīgi cits pret citu bez kurnēšanas.

10 Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi.

11 Ja kāds runā, tad kā Dieva vārdus, ja kāds kalpo, tad kā ar to spēku, kuru Dievs piešķir, ka visās lietās Dievs tiktu pagodināts caur Jēzu Kristu; Viņam pieder gods un vara mūžu mūžos. Āmen!

1. Pēt. 4,8–11

Mīļā draudze!

Šodienas teksts dod dažādus ieteikumus, kā dzīvot kopā. Visciešākais kopīgais dzīves veids ir ģimene. Bībelē par ģimeni īstenībā runā diezgan maz. Jaunajā Derībā vārda “ģimene” vietā parasti tiek lietots vārds “nams”. Tātad tie, kas dzīvo tajā un tajā adresē, pieder pie šī nama. Tie nebija tikai tuvākie ģimenes locekļi, bet arī vergi, bērnu laulātie draugi utt. Tāds plašs loks. Tas, kas pārvaldīja visu mājas saimniecību, bija namturis, grieķu valodā “ekonoms”. Šeit mēs redzam, no kurienes nāk vārds “ekonomija”. Viņa atbildībā bija rūpēties par visu namu, kā tērēt naudu, ko pirkt, kas darīs kādu darbu u.tml. Namturis varēju būt ģimenes tēvs vai arī kāds cits iecelts pārvaldnieks.

Tā kā toreiz nebija nekādas baznīcas ēkas, cilvēki pulcējās mājās, savos namos, lai tur noturētu dievkalpojumus. Nama iedzīvotāji nebija tikai ģimene, bet tā bija arī maza draudze.

Bībelē pirmais namsaimnieks ir Dievs. Dievam pieder visas lietas, viss, kas ir uz zemes.

24. psalmā ir teikts: **“Kungam pieder zeme un viss, kas to piepilda, zemes virsus un viss, kas uz tā dzīvo.”** Bet Dievs negrib visu viens pats darīt, Viņš daudz ko ir uzticējis cilvēkiem. Ko mums Dievs ir devis?

Piemēram, tas, ka esam dzīvi. Viņš mums ir devis dzīvību. Dzīvība ir svēta lieta, ko mēs nevaram vienkārši tāpat vien kādam atņemt tieši tāpēc, ka tā pieder Dievam.

Dievs mums arī ir devis laiku. Ja tu savu laiku iztērē pa tukšo, tad nebrīnies, ka kļūsti nabags. Sālamana pamācībā 24. nod. 30 – 34. ir teikts:

“Es gāju gar slīnča tīrumu un gar nejēgas vīna dārzu, un redzi, tur auga vienīgi nātres, vīna dārzs bija pilns dadžu, un akmeņu iežogojums ap to bija sabrucis. Kad es to redzēju, es to ņēmu pie sirds, liku vērā, nolūkojos uz to un mācījos no tā: tu gribi drusku gulēt un vēl drusku pasnaust, un drusku salikt rokas, lai atpūstos! Bet tad tev tava nabadzība pienāks ātriem soļiem kā ceļiniece un tavs trūkums kā bruņots vīrs.”

Dievs mums arī dod īpašumu, mantas, naudu, ko mēs varam lietot. Ar mantām ir viena bīstamība, ka mēs iedomājamies, ka tās mūs var darīt laimīgus. Tā tas nav, cilvēki, kas ir bagāti, nemaz nav tik priecīgi, kā mums to rāda filmās. Bieži vien arī viņi visu laiku strīdas un kašķējas, ir neapmierināti un nemaz nemāk priecāties.

Tāpēc Jēzus saka: **Mat. 6:19–20: “Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog. Bet krājiet sev mantas debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog.”**

Es gribēju jums jautāt, kā jūs rīkojaties ar savu laiku un ar savu īpašumu un

naudu. Vai jums ir kāds plāns, ko jūs darīsiet šodien? Tad, kad ir skola vai darbs, tad daudz nav jādomā, jo ar to jau liela dienas daļa ir piepildīta. Bet tad, kad ir brīvs laiks, tad jau vajag mazliet padomāt. Ko jūs darāt brīvdienās? Varbūt es no rīta pieceļos, pielūdzu Dievu un pēc tam saplānoju savu dienu, kas man šodien jādara?

Šodienas tekstā ir teikts, ka mēs visi esam Dieva žēlastības namturi. Tātad katram no mums ir dota Dieva žēlastība. Ko tas nozīmē? Mēs jau nupat par to runājām, ka mums daudzas lietas vienkārši ir dotas: dzīvība, laiks, mantas un nauda. Tā ir dāvana, kas mums ir uzdāvināta. Bet Dievs mums dāvina vēl daudz vairāk, kas palīdz ne tikai, lai mēs būtu paēduši un veseli, bet arī lai mūsu sirdis un mūsu gars būtu gaišs un priecīgs. Tāpēc Dievs mums ir devis Savu Dēlu Jēzu. Ja es meklēju Jēzu, gribu būt tuvs Viņam, tad Viņš man dāvina spēku, mieru un prieku. Ja es esmu kaut ko sliktu darījis, es varu Viņam to pastāstīt un lūgt piedošanu. Arī tā ir Dieva žēlastība. Jā, mēs esam Dieva žēlastības namturi, un mēs varbūt paskatīsimies savā naudas makā, cik tur ir Dieva žēlastības? Tad, kad man nav daudz naudas, vai tas nenozīmē, ka manā dzīvē nav nekāda labuma? Nē, es varu atcerēties, ka Dievs taču par mani gādā, ka Viņš man palīdzēs, un ka būs labi. Un es varu arī citus iepriecināt, un tādā veidā iegūt prieku, ko nekāda manta man nevar nopirkt.

Varbūt, kāds no jums ir dzirdējis par baronesi fon Tīzenhauzenu. Viņa nāk no Vācijas un jau daudzus gadus palīdz cilvēkiem Liepājā. Arī Diakonijai viņa ir palīdzējusi iegādāties pacēlāju. Pirms kāda laika viņa svinēja savu dzimšanas dienu Liepājā. Viņa bija izdomājusi pavisam īpašu vietu – Liepājas speciālo bērnu aprūpes centru. Kāpēc tieši tur? Tāpēc, ka viņai tā ir vismīļākā vieta Liepājā, jo tur dzīvo ļoti daudzi mīļi bērni, kuriem ir grūti, daudziem ir jādzīvo ratiņkrēslā, vai vajag palīdzību, lai paēstu. Bieži vien šiem bērniem arī nav vecāku.

Daudziem mūsu sabiedrībā ir vienalga, kas ar viņiem notiek. Politiķi saka, *“Ai, ko mēs tur tādiem dosim naudu, mums jāremontē ielas vai jābrauc uz ārzemēm.”* Skolās atkal bērni nīrgājās par viņiem, jo viņi nevar visu tik ātri izdarīt kā citi. Tieši tāpēc baronese izdomāja: *“Es gribu, lai visi nāk uz bērnu aprūpes centru un ir kopā ar mani un ar šiem bērniem.”* Tad viņa teica, ka viņa vēlētos uz savu dzimšanas dienu īpašu dāvanu, ka no draudzēm atkal jaunieši ietu ciemos pie viņiem. Ne visiem ir dota veselība, spēks un prāts, bet tiem, kam tas viss ir, tā ir iespēja palīdzēt, apciemot tos, kas paši nekur nevar iet.

Mums katram ir dotas savas dāvanas un vienmēr var jautāt, kā es tās lietoju? Vai tikai priekš sevis, vai es arī varbūt varu kādu ar to iepriecināt? Nupat notika pasaules hokeja čempionāts. Hokejisti māc labi hokeju spēlēt. Ja viņi visi teiktu, - *“Es ar to gribu kļūt bagāts, daudz naudu nopelnīt, priekš kam man tērēt savu laiku un veselību, lai spēlētu nacionālā izlasē Latvijas valsts vienībā,”* - mēs visi skatītos šķībi uz viņiem. Kādi iedomīgi pūšļi! Bet ja mēs redzam, ka viņi arī tad, kad nevar tik daudz nopelnīt, tomēr ziedo savu laiku un savu enerģiju, lai cīnītos par Latviju, tad mums uzreiz ir cieņa pret viņiem, pat tad, kad viņi zaudē.

Un vēl labāk ir, ja es ar savu dzīvi varu darīt lietas, kas iepriecina Dievu. Tāpēc jau Dievs mums tik daudz ir devis, lai mēs varētu to lietot ne tikai savā labā, bet arī citu labā.

Un ziniet, kas ir visforšākais? Ja es kādam kaut ko labu izdaru, es saņemu ļoti daudz atpakaļ. Manī ienāk prieks, labs gara stāvoklis, es saņemu Dieva svētību.

Lai Dievs svētī jūsu mājas un namu, lai jūs nekad neaizmirstu, cik ļoti Dievs jūs mīl! Āmen.